

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul VII • Nr. 4 (162) • 29 martie 2026

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

O creație Ana Drăgan

Calea spre mântuire

Cum putem să ne mântuim

Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur

”Nu-ți murdări sufletul cu răutate, ci împodobește-l cu virtuți. Nu arunca în semenul tău cu noroi, ci împletește-i cununii prin cuvinte de laudă. Nu scoate din gura ta necurății, căci tu vei fi primul care le va simți mirosul greu, ci oferă bunătate și dragoste, ca să fii tu primul care le simte mirosul plăcut. Nimeni nu-l iubește pe omul invidios, pe când pe omul bun, care știe să spună cuvinte frumoase despre orice, cu toții îl iubesc ca pe un frate adevărat.”

Crâmpie din lumina sărbătorii

Care este diferența dintre regret și pocăință?

Arhimandritul Pavel Papadopoulos | Sursa: doxologia.ro

Ce este regretul și care este diferența dintre regret și pocăință? **Regretul** este atunci când omul înțelege greșeala lui, când înțelege că a greșit, că a păcătuit, îi pare rău pentru faptele sau gândurile sale, în general pentru modul de viață pe care l-a avut în trecut. Acesta este regretul. Însă aceasta nu este pocăință. Sau am putea zice că este o pocăință incompletă. De ce?

Pocăința nu înseamnă doar să înțelegi greșeala din trecut, ci și să începi procesul de schimbare. Iuda a înțeles că a greșit, dar nu a completat pocăința sa, nu s-a schimbat, a rămas în tristețea pe care i-a provocat-o simțământul păcatului lui, având ca rezultat împingerea sa în deznădejde. Pocăința are, așadar, două direcții. Una către trecut, și alta către viitor. Te pocăiești pentru greșelile trecutului și, în același timp, crezi și încerci să devii al lui Hristos. Pocăința este o mișcare dinamică, nu e ceva static. Am făcut o greșeală și o accept. Nu! Am făcut o greșeală, o accept și, mai mult, o depășesc. Nu rămân acolo, nu cochetez cu păcatul meu, ci-l spovedesc, și mai mult, privesc înainte, spre viitor.

Pocăința înseamnă nu doar evitarea răului, ci și facerea binelui. Vedeți în spitale, când merge doctorul la un pacient, îl examinează și constată boala. Pacientul nu spune nimic, nu are niciun rost să zică. Știu că am o problemă cu stomacul meu. Știu aceasta, însă de acum va trebui să încep procedura de vindecare. Cunoașterea problemei nu rezolvă problema însăși. Este primul pas, însă nu ajunge. Va trebui să încercăm să rezolvăm problema, până va exista un câștig. Așa și aici, faptul că admit că sunt iubitor de arginți este un început. Însă acest lucru nu înseamnă pocăință. Pocăința va fi întreagă atunci când voi începe să cultiv milostenia. Biserica noastră, vedem, ne scoate în evidență atât de mult pe Sfânta Maria Egipteanca, încât unii părinți o numesc „pocăința intruchipată”. Cu alte cuvinte, ea este persoana care a demonstrat într-adevăr ce înseamnă să te pocăiești. Și -a recunoscut păcatul și a luat hotărârea de a se schimba. Nu a rămas neclintită, ci a început un proces de descoperire a lui Hristos. Din păcatul desfrânării, trece în viață feciorelnică, din asediul clienților ei, trece în asediul iubitului sufletului ei, Hristos. S-a apropiat de Hristos, L-a dorit, și-a întors dragostea ce o avea înainte pentru desfrânare, către Hristos, către feciorie. Observăm, așadar, că pocăința nu a fost doar pentru un moment, ci a reprezentat o încercare continuă de descoperire a harului, a lui Hristos.

Noi însă, se vede de multe ori, că facem invers. Facem un păcat, îl spovedim, iar după puțin timp iarăși cădem în el. Iar acest proces durează ani întregi. De ce? Pentru că nu avem pocăință, ci regret. Recunoaștem că am greșit, dar de la acel punct nu începem procesul de vindecare a greșelii.

RECOMANDARE DE LECTURĂ

Viața Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca

DOXOLOGIA.RO

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru (26)

Ectenia pentru cei adormiți

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Preotul: *Domnului să ne rugăm.*

Poporul: *Doamne, miluiește.*

Preotul (rostește cu voce tare următoarea rugăciune, urmată de ecfonis): *Dumnezeul duhurilor și a tot trupul, Carele ai zdrobit moartea și pe diavolul l-ai surpat și ai dăruit viață lumii Tale, însuși, Doamne, odihnește și sufletele adormiților robilor Tăi [N] în loc luminat, în loc cu verdeață, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea și suspinul. Și pentru tot ce au greșit ei cu cuvântul, cu fapta sau cu gândul, Tu, ca un Dumnezeu bun și iubitor de oameni, iartă-l! Că nu este om care să fie viu și să nu greșască; numai Tu singur ești fără de păcat; dreptatea Ta este dreptate în veac și cuvântul Tău este adevărul.*

Că Tu ești învierea și viața și odihna adormiților robilor Tăi [N], Hristoase, Dumnezeul nostru, și Ție slavă îți înălțăm, dimpreună și Părintelui Tău Celui fără de început și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Poporul: *Amin.*

Preotul: *Întru fericită adormire, veșnică odihnă dă, Doamne, sufletelor adormiților robilor Tăi care acum s-au pomenit, și le fă lor veșnică pomenire.*

Și cântă, o dată, în altar, *Veșnică pomenire*, după care Poporul din biserică repetă aceeași cântare de două ori.

Iisus Hristos este numit aici Dumnezeu duhurilor și a tot trupul, deoarece El, ca Logos, a participat la toată lucrarea prin care Dumnezeu-Tatăl a făcut lumea. Iată ce ne spune despre El Sfân-

tul Apostol și Evanghelist Ioan: „Toate printr-Însul s-au făcut și fără El nimic nu s-a făcut din ceea ce s-a făcut” (Ioan 1, 3). Așadar, Logosul a participat și la facerea omului ca ființă integrală, alcătuită din trup și suflet.

Vă bănuiesc acum nedumerirea că în această rugăciune nu I se spune Dumnezeu sufletelor, ci al duhurilor. Explicația e dublă: una e de ordin filologic, în sensul că limbajul biblic folosește deseori cuvântul duh în loc de suflet, și invers. Să ne amintim de fiica lui Iair: ni se spune că, prin înviere, duhul ei s-a întors în trup (Luca 8, 55). În limbajul popular, de asemenea, despre omul care de abia a murit se spune că și-a dat duhul.

A doua explicație o extragem din antropologia paulină. În gândirea Sfântului Pavel, sufletul e sediul sentimentelor. Dar sentimentele, așa cum știm toți, sunt nestatornice, ele putându-se schimba chiar de la o clipă la alta. Omul care trăiește doar la nivelul sentimentelor este un om psihic, pe care Apostolul nu pune mare preț. Sufletul însă are în alcătuirea lui o parte superioară, mai fină, mai nobilă și pe deplin statornică, numită duh. Repet, duhul nu este altceva decât sufletul, ci un fel de ozon al acestuia, prin care omul se poate pune în legătură cu Duhul lui Dumnezeu. Omul care nu se lasă condus de labilitatea sentimentelor, ci de statornicia duhului său, este un om duhovnicesc (1 Corinteni 14, 37; vezi și 1 Corinteni 2, 13-15). Acesta este ineztrat cu daruri duhovnicești, pe care le împărtășește și altora (Romani 1, 11; 1 Corinteni 1, 7). Chiar și trupurile care vor învia în fața Judecării de Apoi vor fi trupuri duhovnicești (Coloseni 15, 39-50), transfigurate, asemenea trupului cu care a înviat Hristos, deci mult mai apropiate de dimensiunea duhovnicească a omului. Acum ne este mai ușor să înțelegem de ce Hristos este Dumnezeu duhurilor și a tot trupul.

El este Cel ce prin învierea Sa a zdrobit moartea și pe diavolul l-a surpat și a dăruit viață lumii pe care El a creat-o. Lui îi cerem să așeze sufletele repauzaților noștri în loc luminat, luminat de Cel ce este Lumina lumii (Ioan 8, 12), dar și de dreptii din rai, care „ca luminătorii strălucesc”, în loc cu verdeață, aceasta fiind o metaforă a veșnicei tinereți, a vieții veșnic neîmbătrânitoare, în odihna care nu mai e bântuită de nici un fel de durere, intrisitare sau suspin. (*Va urma*)

Sfânta Scriptură - izvor de înțelepciune

Postul în Sfânta Scriptură (2)

Vladimir Cârlan | Sursa: colegiulsfantulnicolae.ro

(continuare din numărul anterior)

În Noul Testament, postul după cum am spus, a trecut la o nouă etapă, deoarece se pune accentul pe înfrânarea interioară. Privit din prisma utilității lui, postul era de fapt un instrument auxiliar în potențarea comuniunii cu semenii și cu Dumnezeu. El nu trebuia absolutizat, cum nici acum nu trebuie. În înțelegerea nou-testamentară a postului am apelat la câteva texte reprezentative asupra carora vom reflecta.

„Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.” (Matei 6, 16-18). Observăm că **Mântuitorul Hristos** pune accent pe relația intimă cu Dumnezeu Tatăl, și condamnă din capul locului fățarnicia și duplicitatea.

Și Sf. Apostol Pavel, pune în centrul postului iubirea față de aproapele, și îngăduința față de cei care din diverse motive nu pot respecta prescripțiile postului. Chiar dacă Biserica a rânduit clar când anume să postim, de ce, pentru ce și cum să postim, postul este flexibil, fiecare postind atât cât poate, accentul căzând pe calitatea acelei perioade de post și mai ales pe înfrânarea spirituală.

„Dar dacă, pentru mâncare, fratele tău se mârșăiește, nu mai umbli potrivit iubirii. Nu pierde, cu mâncarea ta, pe acela pentru care a murit Hristos. Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt. (Romani 14, 15-20).

„De aceea, dacă o mâncare smintește pe fratele meu, nu voi mânca în veac carne, ca să nu aduc sminteală fratelui meu.” (1 Corinteni 8, 13).

Ce putem învăța noi, ca și creștini ai secolului XXI din perspectiva raportată la post pe care ne-o propune Scriptura?

Ca și ființe spirituale, religioase prin ființa noastră după cum spune și **Mircea Eliade**, și în ciuda secularizării tot mai accentuate, ar trebui să avem un timp consacrat lui Dumnezeu pentru a întări relația cu El. Autenticitatea relației cu Dumnezeu se va reflecta apoi și în relația mea cu semenii, și la modul cum mă raportez la propria-mi persoană. Acest trio: Dumnezeu - persoana proprie și lumea, poate fi îmbunătățit de către practica postului. Privit prin prisma Sfintei Scripturi, atât a Vechiului Testament cât și a Noului Testament, „a posti” reprezenta o modalitate de apropiere față de Dumnezeu, cu valențe terapeutice atât fizice dar și spirituale.

Prin post, așa cum îl înțelegem astăzi, nu alimentele de origine animală și neconsumarea lor reprezintă scopul ultim, deoarece „nu ce intră pe gură spurcă pe om, ci ceea ce iese pe gură spurcă pe om” după cum spune Mântuitorul. Scopul în sine al postului e „neconsumarea” de gânduri și fapte care ar putea aduce un prejudiciu triadei mai sus amintite, adică relația mea cu Dumnezeu și semenii.